

СЛЪНЦЕТО И ЖАБАТА ОСЕТИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Умрял синът на слънцето, то скърбяло и плачело. Отвред идвали хора да го утешават, но то не преставало да скърби и плаче. Стигнала вестта за това и до жабата.

— Ще ида и аз при слънцето — решила жабата, ще се опитам да го утеша, за да престане да жали за смъртта на сина си.

Явила се жабата при слънцето и подела реч:

— Срамота е за теб! — казала тя. — Нима и на другите не се е случвало нещастие, като твоето? И на мен ми умря едно момченце — с широко лице, с изпъкнали очи, но аз понесох тази скръб.

В същия миг слънцето се усмихнало и рекло:

— Е, щом и жабата се яви при мен като утешителка, наистина е срамота безутешно да скърбя!

И то престанало да жали за смъртта на сина си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.